
ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΗΣ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑΣ

Πρὸ ἡμερῶν δόθηκε στὴν Ἐθνοσυνέλευση ἓνα ὑπόμνημα ποὺ θὰ μείνει ἔτσι χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα ὅπως τόσα ἄλλα ποὺ στέλνονται στὴ Βουλὴ κατὰ καιροὺς ἀπὸ γυναῖκες. Γιατί ἡ γυναῖκα σήμερα, κι ὅταν ζητᾷ τὸ δίκιο τῆς, ἀναγκάζεται νὰ τὸ ζητᾷ παρακλητικᾶ, γιατί δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τᾶπαιτήσῃ, ὅπως ὁ τελευταῖος ἄντρας πολίτη.

Οἱ τηλεφωνήτριες μᾶς ἐξηγοῦν στὸ ὑπόμνημα αὐτὸ πῶς, γιὰ νὰ διοριστοῦν, χρειάζεται, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο νὰ ἔχουν πτυχίον διδασκαλίας: ἢ ἄλλον ὁμοιοβάθμου σχολείου. Ἀφοῦ κάνουν καὶ τὴ σχετικὴ αἰσιοσθη ἀσκήση καὶ περάσουν καὶ διαγωνισμό, ὅσες πετύχουν διορίζονται ὡς δόκιμες τηλεφωνήτριες, μὲ βαθμὸν γραφέως. Μόνο μετὰ δεκαετία μποροῦν νὰ φτάσουν στὸ βαθμὸν τηλεφωνήτριας α' τάξεως, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ βαθμὸν ἀκολουθου, ὅπου κλείνει ἡ σταδιοδρομία τους. Σαυτὸ τὸ σημεῖο δὲ γίνεται μαῦτὲς τίποτε διάφορο ἀπ' ὅτι γίνεται καὶ οὐσίαν καὶ γιὰ τίς λοιπὰς δημόσιες ὑπαλλήλους. Γιατί καὶ σκεῖνες δὲν ἀπαγορεύεται νὰ φτάσουν στὸ βαθμὸν γραμματέως ἐφ' ὅσον ἔχουν τὰ προσόντα, ὅμως καὶ ὅταν τὰ ἔχουν μόνο μὲ φοβερὰς δυσκολίες παίρνουν τὸ βαθμὸν αὐτὸ, καὶ ἀφοῦ ἐξαντληθεῖ ὅλη ἡ σειρά κάθε ἀντρικῆς ἀνικανότητος, ποὺ καὶ χωρὶς νὰ ἔχει τὰ νόμιμα προσόντα—τὸ περίφημο δίπλωμα τῆς νομικῆς—βρίσκει πάντα τρόπο νὰ ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας.

Ἄλλ' οἱ τηλεφωνήτριες δὲν ζητοῦν κἄν νὰ φτάσουν ὡς τὸ βαθμὸν τοῦ γραμματέως τοῦλάχιστο—μετὰ ὄρισμένη χρονικὴ ὑπηρεσία—ὅπως θὰ εἶχαν κάθε δικαίωμα νὰ τὸ ἀπαιτήσουν. Ἴσως νὰ ἔχουν πὼς ἓνα τέτιο αἴτημα θὰ τὸ θεωροῦσαν πολὺ μεγάλο καὶ θάβρισκε ἀντίδραση κι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ δὲ βλέπουν πολὺ εὐχάριστα τίς γυναῖκες ἔστω καὶ στίς μέσες θέσεις τῆς ὑπαλληλίας ἴσως γιατί πολλοί, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ἀνέβηκαν στοὺς ἀνώτερους βαθμοὺς χωρὶς νὰ δοκιμάσουν τὴ σιγανὴ μὰ καταθλιπτικὴ πίεση τῆς ἀπέραντης ὁμοιομορφίας καὶ μονοτονίας: ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἅπαντον τῆς ὑπηρεσίας τῶν κατωτάτων βαθμῶν.

Οἱ τηλεφωνήτριες ζητοῦν μόνο νὰ συντομευθεῖ ὁ χρόνος τῆς συντάξεώς τους καὶ ἡ ἐπιχειρηματολογία τους ὅχι μόνο θάποεπε νὰ πείθει τοὺς ἀρμοδίους ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς δόσει νὰ νοιώσουν πὼς αὐτοὶ ἔχουν τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ὑγεία τῶν ὑπαλλήλων τους καὶ ἀκόμα πὼς τὸ Κράτος: δὲν ἐξυπηρετεῖται καθόλου οἰκονομώντας εἰς βάρος τῆς ὑγείας αὐτῶν. Κι ἂν σήμερα κάθε ἰδιώτης ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ἀπ' αὐτὸ τὸ Κράτος: νὰ φροντίζει γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ προσωπικοῦ του, πόσο μεγαλύτερη ὑποχρέωση βαρύνει αὐτὸ τὸ Κράτος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ ἂν πράγματι θέλει νὰ ἐκτροσωπεῖ τὴ συνισταμένη τῶν λαϊκῶν θελήσεων;

Ἄς παρικολουθῆσωμε ἐν τούτοις τὸ ὑπόμνημά τους «. . . Πλὴν τῶν ἄλλων ἡ ἐργασία τῆς τηλεφωνητρίας εἶναι ἀσυγκρίτως ἐπιπονώτερα τῶν ἄλλων διοικητικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καθ' ἃ ἡ ὑπηρεσία τῶν ἐπενταπλασιάσθη, διότι ἐνῶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη ἐκάστη τηλεφωνήτρια ἐξυπηρετεῖ 40 συνδρομητὰς ἐργαζομένη 4 ὥρα: ἡμερησίως, τώρα ἐκτελεῖ 6 1)2 ὥρῶν ὑπηρεσίαν διὰ 200 καὶ πλέον συνδρομητὰς. Καὶ ἐφ' ὅσον αἱ ἔτακτοι ἀνάγκαι τοῦ Κράτους: πολεμικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἐτέβηλον τοῦτο, προθύμως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας συνεχῶς καὶ νύκτας εἰργάσθημεν καὶ ἐργαζόμεθα.

Δυστυχῶς ἡ ἐξαικολούθησις τῆς τοιαύτης ἐργασίας εἶναι ἀνέφικτος ἐπὶ σειράν πολλῶν ἐτῶν καὶ εἶναι

ανάγκη νά ληφθοῦν προστατευτικά μέτρα, καθ' ὅσον τρομερά παρουσιάσθησαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερκοπώσεως. Πλεισταίκις μέχρι τοῦδε ἔπασαν λιπόθυμοι αἱ ὑπάλληλοι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των—ὡς ταῦτο δύναται νά πιστοποιήσῃ ἡ ὑπηρεσία—λόγῳ τῆς παρατάσεως τῆς καθ' ἑαυτὴν τόσο ἐπιπόνου ἐργασίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοὺς βιωτικούς ὄρους. Τὸ χειρότερον ὅμως ὄλων εἶναι ὅτι κατὰ τὴν στατιστικὴν θανάτων τῶν τηλεφωνητριῶν ὄλαι μέχρι σήμερον ἀπεβίωσαν ἐκ φυματιώσεως...» Θὰ μπορούσαμε νά προσθέσωμε στὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἀφήγησιν πῶς ἀκόμη καὶ οἱ ἀσθενεῖες τῶν αὐτιῶν—ὠτίτιδες—εἶναι σχεδὸν τὰ ἀταραίτητα ἐπαγγελματικὰ δῶρα τῆς ἐντατικῆς καὶ συνεχοῦς ὑπηρεσίας: στὰ τηλέφωνα. Ἐς ἀφήσωμε τὴ νειρική ὑπερένταση ποὺ παθαίνουν οἱ δυστυχημέναι αὐτὲς γυναῖκες ὅταν μὲ τὰ χάλια τῶν τηλεφωνικῶν μας ἐγκαταστάσεων ἄγρια ξεσπᾶ σαυτὲς καὶ μόνον αὐτὲς τὸ ρωμέϊκο πείσμα καὶ συχνά καὶ ἡ ἐλεεινότερη βωμολοχία.

Θὰ βροῦν καμμιά ἀφήγησιν τὰ παράπονα τῶν τηλεφωνητριῶν μαζὺ μὲ τὰ αἰτήματά τους στοὺς ἀρμοδίους; Πλὴν φοβόμαστε πῶς ὄχι. Ἐφ' ὅσον παρακαλεῖ κανεὶς γιὰ ὅσα θὰ εἶχε κάθε δικαίωμα νά παιτήσῃ, πρέπει νά ναι βέβαιος πῶς τίς περισσότερες φορὲς οἱ παρακλήσεις πάνε χαμένες.

Ἄλλὰ σύγχρονα ποιά στάση πῆρε στὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ ἐπαγγελματικὴ τους ὀργάνωσις, ὁ Σύνδεσμος τῶν ΤΤΤ στὸν ὁποῖον ἀνήκουν; ἢ μήπως τὸ ζήτημα τῶν τηλεφωνητριῶν μελῶν του δὲν ἔχει μεγάλη σημασία ἐπειδὴ ἀφορᾷ μόνο γυναῖκες; Καὶ αὐτὸ μπορεῖ νά τὸ περιμένει κανεὶς ἐφ' ὅσον στὸ Δ.Σ. τῆς ὀργανώσεως δὲν ἀντιπροσωπεύονται ἐπαρκῶς οἱ γυναῖκες. Πρὸς αὐτὸ τὸ σημεῖο θ' ἄτρεπε νά στρωθοῦν οἱ προσπάθειές τους μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τόσο στὸ πολιτικὸ πεδίο ὅσο καὶ τὸ καθιερωμένον ἐπαγγελματικὸ μόνον ἡ ὀργανωμένη ὁμαδικὴ ἐμφάνισις μπορεῖ νά ἐπιβληθῇ.

ΜΑΡΙΑ ΣΒΟΛΟΥ